

Macrogranges, ramaderia intensiva i extensiva

Article d'opinió de Raquel Serrat, responsable de Medi Rural d'Unió de Pagesos

Vaques frisones en un granja gironina | Pere Duran

[despiece]Senyor director,
[noindent]

Les últimes declaracions del ministre Garzón han fet bullir xarxes, mitjans de comunicació i ens surten experts en ramaderia de sota les pedres. Deixant a banda que les seves declaracions han estat utilitzades políticament per fer campanya a qui li ha interessat, ens hem adonat que tothom s'atreveix a utilitzar termes com ?macrogranja?, a criminalitzar tota la ramaderia intensiva i a idealitzar la ramaderia extensiva. Ja és hora que comencem a parlar amb rigor, objectivitat i sentit comú.

Tècnicament, el concepte ?macrogranja? no el tenim escrit ni definit enlloc. Tenim una proposta de decret d'ordenació ramadera on es limita els caps de bestiar de les ramaderies però no està aprovat, ni molt menys consensuat perquè el ministeri defensa unes quantitats, el nostre departament unes altres i Unió de Pagesos encara apostem per limitar més el número d'animals. Per tant, què entenem per macrogranja? Si tenim en compte criteris sostenibles, ens hem de limitar només en el número de caps de bestiar o és també una granja totalment insostenible aquella que porta 100 vedells de Polònia, exporta les dejeccions ramaderes perquè no té suficient base territorial pròpia per gestionar-les i que no disposa de disponibilitat d'aigua suficient sense

forçar la seva entrada pel seu manteniment? El problema no és el número d'animals és la gestió i el maneig de cada ramaderia.

Ens fa molt moderns i molt ecològics dir que la ramaderia intensiva és lo pitjor que hi ha ficant-la tota dins un mateix sac. Partint de la base que les exigències europees, estatals i autonòmiques que estem complint són les més exigents de tot el món en sanitat, benestar animal i seguretat alimentària, hem de tenir present que hi ha espècies animals (porcí, aviram, boví de llet i aquelles destinades a l'engreix) que el seu maneig requereix que, almenys una part de la seva vida, el seu maneig sigui intensiu o semiintensiu. Les característiques del territori també hi influeix: si no tenim pastures no hi pot haver ramaderia extensiva. La ramaderia intensiva què té de dolent si té la capacitat d'utilitzar els recursos hídrics sosteniblement, de gestionar les pròpies dejeccions per la base territorial que disposa, que implementa energia solar o biomassa, per exemple, per cobrir les seves necessitats energètiques i compleix totes les normatives de seguretat i sanitat animal. Torno a dir: no és qüestió de quantitat, si no de model.

Per altra banda, no falta qui defensa la ramaderia extensiva com a solució a tots els mals del sector. La ramaderia extensiva només té sentit on hi ha pastures. I només poden pasturar aquells animals que la seva fisiologia, morfologia i alimentació els hi permet. També ens hem de qüestionar si amb aquest tipus de ramaderia exclusivament podríem alimentar el món. Per altra banda, ja és hora de desmitificar l'extensiu. No tots els ramaders fan les coses fantàsticament bé, ni garanteixen el benestar dels seus animals pel fet de ser extensius. Aquell ramader o ramadera que especula amb les hectàrees de pastura perquè té més gana ell que els seus animals, petit favor fa al nostre sector. Qui té tot l'hivern les seves vaques en un prat sense fer rotació de pastures i subministrant diàriament bales de menjar comprat, no és res més que un intensiu sense sostre. Qui cada any espera que els helicòpters, pagats amb diners públics, acabin portant menjar a les seves eugues perquè, fa més d'una setmana que estan anunciant nevades importants però no té els nassos d'anar-les a buscar, és la vergonya de la ramaderia extensiva. Ser extensiu no és garantia de fer les coses bé, com ser intensiu no és la certesa d'estar-les fent malament. El debat va molt més enllà. I si de veritat els criteris per defensar o criticar la ramaderia són els mediambientals, la fixació de gent al territori i la producció d'aliments segurs, sans i sostenibles; no ens podem quedar amb la imatge bucòlica d'un ramat pasturant o d'una etiqueta que posa ecològic i donar això per bo i, tota la resta, donar per fet que és dolent.

Ja n'hi ha prou de criminalitzar, criticar i insultar o idealitzar models de ramaderia. Qüestioneu-vos com es fa el maneig, la gestió de la ramaderia, la normativa que compleix, la utilització de recursos naturals, la venda de proximitat, les persones que hi treballen, els contractes d'integració justos, el preu de venda dels productes i els costos de producció... i llavors jutgeu.

Raquel Serrat

Responsable de Medi Rural d'Unió de Pagesos

[/despiece]

[noticiadiari]68/12444[/noticiadiari]